



I. NAȘTEREA PRINȚULUI ȘI A CERȘETORULUI

În vechea cetate a Londrei, într-o zi de toamnă din al doilea pătrar al celui de-al șaisprezecelea veac, veni pe lume un copil, într-o familie sărmană cu numele de Canty, care nu-i dorise nașterea. În aceeași zi, un alt copil se născu într-o familie bogată, numită Tudor, care îl dorise foarte mult. Întreaga Anglie îl dorise. De-atâta timp îl aștepta poporul, și cu atâta nădejde, și atâta se rugase Domnului pentru el, încât acum, când veni cu adevărat pe lume, oamenii erau aproape nebuni de bucurie. Simple cunoștințe se îmbrățișau, se sărutau și plâneau de fericire. Întreaga țară era în sărbătoare și cu toții, umili și aleși, săraci și bogați, dansau, cântau și închinau bărdace cu vin; iar petrecerea ținu zile și nopți în șir. Ziua, Londra oferea o priveliște încântătoare, cu steaguri vesele fluturând la fiecare balcon și pe fiecare acoperiș, cu splendide alaiuri pe străzi. Noaptea, era la fel de frumoasă, cu marile focuri de sărbătoare la fiecare răspântie și cu grupurile de petrecăreți strânse în jurul lor. În toată Anglia nu se vorbea decât de Eduard Tudor, prinț de Wales, nou-născutul care dormea înfășat în mătăsuri și satin, fără să aibă nici cel mai mic habar de această zarvă, fără să știe că înalți lorzi și doamne îi vegheau somnul și fără să-i pese, de altfel.

Dar nimeni nu vorbea despre celălalt nou-născut, Tom Canty, înfășat în sărmanele lui zdrențe — nimeni, cu excepția familiei sărace în care tocmai apăruse, pentru a o tulbura cu prezența sa.

II. COPILĂRIA LUI TOM

Să lăsăm câțiva ani să treacă.

Cincisprezece veacuri se scurseseră de la întemeierea Londrei și orașul era mare pentru acele vremuri. Număra o sută de mii de suflete — unii zic c-ar fi fost chiar de două ori pe-atât. Străzile erau

foarte înguste, întortocheate și murdare, mai ales în partea unde locuia Tom Canty, nu departe de Podul Londrei. Casele erau din lemn, cu primul cat ieșit în afară, iar al doilea scoțându-și coatele peste primul. Cu cât erau mai înalte casele, cu atât deveneau mai late în partea de sus. Scheletul lor era alcătuit din grinzi puternice, așezate în cruciș, iar între ele se afla o zidărie solidă, acoperită cu tencuială. Grinzile erau vopsite în roșu, albastru sau negru, după gustul proprietarului, ceea ce dădea caselor un aspect foarte pitoresc. Ferestrele erau mici, cu ochiuri mărunte de geam, și se deschideau în afară pe balamale, ca ușile.

Casa în care locuia tatăl lui Tom se afla în capătul unei mici fundături mizere, numită Curtea Gunoaielor, ce se deschidea din Pudding Lane. Era mică, șubredă și dărăpănată, ticsită cu familii amărâte. Clanul Canty ocupa o cameră la al treilea cat. Mama și tata aveau rezervată, într-un colț, un soi de laviță; Tom, bunica lui și cele două surori, Bet și Nan, aveau însă la dispoziție întreaga podea și puteau dormi unde le poftea inima. Existau acolo și resturile a două pături și câteva grămezi de paie vechi și murdare, dar toate astea nu puteau fi numite paturi, căci nu erau așezate ca lumea, ci adunate cu piciorul într-un singur morman dimineța, iar seara fiecare își lua de-acolo ce voia, după nevoie.

Bet și Nan erau gemene și aveau cincisprezece ani. Erau niște fete inimoase, dar soioase, îmbrăcate în zdrențe și fără știință de carte. Mama lor semăna cu ele. Tatăl și bunica erau însă niște diavoli adevărați. Se îmbătau ori de câte ori puteau; apoi se lua la bătaie între ei sau cu oricine le ieșea în cale, injurau și blestemau întruna, fie că erau beți sau treji. John Canty era hoț, iar maică-sa, cerșetoare. Îi făcuseră și pe copii cerșetori, dar nu reușiseră să-i deprindă să fure.

În gloata de ticăloși care locuia în acea casă, fără a le semăna însă, se afla un preot bătrân și de treabă, pe care regele îl alungase din biserică și din propria casă, dându-i o pensie de câțiva bănuți. Preotul obișnuia să-i ia pe copii deoparte și să-i învețe, în taină, calea cea dreaptă. Părintele Andrew îl învăță pe Tom și puțină latină, și să scrie, și să citească; le-ar fi învățat și pe fete, dar ele se temeau de batjocura prietenilor, care n-ar fi tolerat o asemenea ciudată educație.

Toată Curtea Gunoaielor era un adevărat furnicar, la fel ca și casa în care locuia familia Canty. Bețiile, certurile și tăraboii făceau acolo rânduiala în fiecare noapte, aproape până în zori. Capetele sparte erau un lucru la fel de obișnuit ca foamea. Și totuși, micul Tom nu era nefericit. Avea o viață grea, dar nu-și dădea seama de asta. Era viața pe care o duceau toți băieții din Curtea Gunoaielor și, prin urmare, el considera că așa și trebuia să fie și că mai bine de-atât nu se putea. Când ajungea acasă cu mâna goală, știa că mai întâi taică-său o să-l blesteme și-o să-l snopească în bătaie, iar când va termina cu el, bunică-sa o s-o ia de la capăt, mai iscusit chiar. Și mai știa că, în timpul nopții, mama sa, flămândă, îi va strecura pe furis o coajă uscată de pâine sau vreo bucăciță amărâtă pe care i-o păstrase, lipsindu-se ea de mâncare, cu toate că, de multe ori, bărbatu-său descoperea trădarea și-i trăgea o chelfăneală zdravănă.

Și totuși, viața lui Tom se scurgea destul de plăcut, mai ales în timpul verii. Cerșea doar atât cât să n-o încurce, căci legile împotriva cerșetoriei erau aspre, iar pedepsele, grele; așa că își petrecea mult timp ascultând frumoasele povești și legende pe care i le istorisea bunul părinte Andrew, despre uriași și zâne, despre pitici și spirite, și castele fermecate, și splendizi regi și prinți. Curând, mintea i se umplu de toate aceste minunate lucruri și de multe ori, noaptea, când zăcea în întuneric, pe mâna de paie scârboase, obosit, flămând și cu oasele rupte în bătaie, dădea frâu liber imaginației și curând uita de dureri, închipuindu-și că ducea viața încântătoare a unui prinț răsfățat, într-un palat regal. Cu timpul, o dorință fierbinte puse stăpânire pe el, urmărindu-l zi și noapte: să vadă, cu ochii lui, un prinț adevărat, în carne și oase. O dată pomeni de asta câtorva tovarăși de joacă din Curtea Gunoaielor, dar ei râseră de el și îl batjocoriră atât de nemilos, încât după aceea își păstră visul doar pentru el.

Adeseori citea din cărțile bătrânului preot și îi cerea să-i explice pe îndelete anumite lucruri. Cu timpul, cărțile citite și visurile îl schimbară. Făpturile lui imaginare arătau atât de bine, încât el ajunsese să se plângă de zdrențele sale și de murdăria din jurul lui și să dorească să fie curat și mai bine îmbrăcat. Continuă să se joace în noroi și să-i placă; dar în loc să se bălăcească în Tamisa doar ca

să se distreze, prețui mai mult joaca asta pentru că așa se putea spăla și-și putea curăța hainele.

Tom descoperea mereu câte ceva de văzut în jurul stâlpului de Arminden din Cheapside și prin iarmaroace. Uneori, el și restul Londrei aveau șansa să vadă o paradă militară, atunci când vreun nefericit de neam ales era purtat în lanțuri către Turnul Londrei, pe jos sau într-o barcă. Într-o zi de vară, o văzu pe biata Anne Askewe¹ și pe alți trei bărbați arși pe rugul din Smithfield și-l auzi pe un fost episcop ținându-le o predică lipsită de interes. Da, una peste alta, viața lui Tom era variată și destul de plăcută.

Încet-încet, cărțile și visurile despre viața princiară avură un efect atât de puternic asupra lui Tom, încât, fără să-și dea seama, începu să se poarte ca un prinț. Vorbele și gesturile îi deveniră ciudat de ceremonioase și curtenitoare, spre marea admirație și amuzamentul prietenilor săi. Dar influența lui Tom asupra acestor tineri începu să crească din zi în zi; și, cu timpul, ajunse să fie privit de ei cu un fel de teamă respectuoasă, ca o ființă deosebită. Părea să știe atâtea! Și putea face și spune niște lucruri așa de minunate! Și, în plus, era atât de profund și de înțelept! Spusele și faptele lui Tom erau povestite de băieți părinților lor; iar aceștia începură și ei să vorbească despre Tom Canty și să-l socotească o ființă neobișnuită, înzestrată cu daruri speciale. Oamenii în toată firea veneau să-i ceară sfatul lui Tom și, adeseori, erau uimiți de înțelepciunea și puterea lui de judecată. De fapt, devenise un adevărat erou pentru toți cei care-l cunoșteau, cu excepția propriei familii, care nu vedea nimic neobișnuit în el.

După un timp, Tom își organizează în taină o curte regală. El era prințul, iar tovarășii săi preferați erau gărzile, șambelanii, comișii, lorzii și doamnele de onoare, familia regală. În fiecare zi, pretinsul prinț era primit cu un ceremonial complicat, împrumutat de Tom din lecturile sale romantice; în fiecare zi, marile probleme ale pretinsului

său regat erau discutate în consiliul regal și în fiecare zi, „Înălțimea Sa” dădea decrete imaginarelor sale armate, flote și viceregi.

După care pleca, îmbrăcat în zdrențe, să cerșească pentru câțiva bănuți, își mânca biata coajă de pâine, își încasa chelfâneala obișnuită, apoi se întindea pe grămada de paie împuțite și se cufunda în visurile sale de măreție deșartă.

Iar dorința de a vedea un prinț în carne și oase creștea în fiecare zi și în fiecare săptămână, până ce copleși toate celelalte dorințe ale sale și deveni unica pasiune a vieții lui.

Într-o zi de ianuarie, umblând de colo-colo și cerșind ca de obicei, hoinări abătut până în preajma lui Mincing Lane și Little East Cheap, ore în șir, desculț și zgribulit de frig, uitându-se la ferestrele birturilor și oftând la grozavele plăcinte cu carne și la alte lucruri teribile expuse acolo, bunătăți pe care le credea hărăzite doar îngerilor; sau cel puțin așa păreau după miros, căci nu avusese niciodată norocul să guste așa ceva. O burniță rece cădea și cerul se întunecase; era o zi mohorâtă.

Tom ajunsese acasă atât de ud, obosit și lihnit de foame, încât până și tatăl și bunica lui, când văzură în ce hal e, se înduioșară, în felul lor; așa că îi traseră câteva scatoalce și-l trimiseră la culcare. Mult timp, durerea și foamea care-l chinuiau și certurile și bătăile din casă îl țineau treaz; în cele din urmă însă, gândurile îi rătăciră către ținuturi îndepărtate și adormi înconjurat de prințisori împodobiți cu stofe aurite și nestemate, care locuiau în palate uriașe și aveau slujitori ce se înclinau în fața lor sau zburau să le îndeplinească poruncile. Iar apoi, ca de obicei, visă că el însuși era un vlăstar regesc.

Întreaga noapte, Tom se scaldă în măreția rangului său regal; se plimbă printre înalți lorzi și nobile doamne, într-o lumină scânteiitoare, respirând parfumuri alese, ascultând o muzică încântătoare și răspunzând cu un zâmbet sau cu o înclinare regală din cap mulțimii strălucitoare, care se dădea la o parte pentru a-i face loc și care se apleca în fața lui.

Iar când se trezi, a doua zi în zori, se uită la mizeria din jur și visul avu obișnuitul său efect: tot ceea ce-l înconjura îi păru de o mie de ori mai jalnic. Și atunci îl copleși amarăciunea, i se frânse inima de durere și izbucni în lacrimi.

¹ Lady Anne Askewe, protestantă, torturată în 1546, în Turnul Londrei, în speranța de a-i smulge mărturisiri; trupul ei zdrobit a fost după aceea ars pe rug la Smithfield (n. tr.).

III. ÎNTĂLNIREA LUI TOM CU PRINȚUL

Tom se trezi lihnit și tot lihnit o porni de-acasă, dar cu mintea încă plină de splendorile iluzorii ale visului din noaptea trecută. Hoinări fără țintă prin oraș, fără să vadă cu adevărat pe unde merge sau ce se petrece în jurul său. Oamenii îl îmbrânceau sau îi vorbeau urât, dar băiatul, cufundat în gânduri, nici nu-i lua în seamă. În cele din urmă, se trezi în Temple Bar, locul cel mai îndepărtat de casă unde ajunsese vreodată. Se opri o clipă și se uită în jur, apoi se pierdu din nou în visurile sale și trecu dincolo de zidurile Londrei. Pe atunci, Strandul nu mai era un simplu drum de țară, ci se considera o stradă, dar cu o construcție nefirească; deși pe o parte a ei se întindea un șir destul de compact de case, pe cealaltă parte se aflau doar ici și colo câteva clădiri mari, palate ale nobililor bogați, cu grădini largi și frumoase, ce se întindeau până la fluviu — terenuri care azi sunt pline de acri întunecați de piatră și cărămidă.

Curând, Tom descoperi satul Charing și se opri în fața frumoasei cruci ridicate acolo, cu mulți ani în urmă, de un rege ce-și pierduse o ființă dragă¹; apoi hoinări agale de-a lungul unui drum liniștit și plăcut, trecând pe lângă palatul impunător al cardinalului, către un palat mult mai măreț — Westminster. Tom, uimit, rămase cu ochii ațintiți la clădirea vastă, la aripile ei largi, la bastioanele și turnurile severe, la uriașul portal de piatră, cu zăbrelele sale aurite, și la magnificul șir de lei uriași din granit și la toate celelalte însemne și simboluri ale regalității engleze. Oare, în cele din urmă, avea să-i fie îndeplinită cea mai fierbinte dorință a inimii? Aici, în fața lui, se înălța palatul unui rege. Putea oare să speră că va vedea acum un prinț în carne și oase, dacă Cerul era îngăduitor cu el?

De fiecare latură a porții aurite se afla o statuie vie, adică un soldat impunător, care stătea drept și nemișcat, îmbrăcat din cap până-n picioare într-o armură lucitoare de oțel. La o distanță respectuoasă se aflau țărani și târgoveți ce așteptau o șansă să-l zărească, măcar pentru o clipă, pe rege. Trăsuri superbe, în care se zăreau oameni în straie strălucitoare și cu slujitori la fel de frumos

¹ Este vorba de Eduard I și de soția sa, Eleonor de Castilia (n. tr.).

îmbrăcați cocoțați pe scări, soseau și plecau prin alte câteva porți fastuoase, care întrerupeau ici și colo grilajul palatului.

Bietul Tom, mic și zdrențaros, se apropie și tocmai trecea încet și cu sfială pe lângă santinele, cu inima bătându-i puternic și cu speranțe din ce în ce mai mari, când, deodată, zări printre zăbrelele aurite ceva ce-l făcu aproape să strige de bucurie. În spatele lor se afla un băiat drăgălaș, cu chipul bronzat de jocuri și zbențuieți în aer liber, înveșmântat din cap până-n picioare în minunate mătăsuri și satinuri scăpărând de nestemate. La șold purta o sabie mică, bătută în pietre scumpe, și un pumnal; în picioare avea niște coturni eleganți, cu tocure roșii, iar pe cap o tocă stacojie, cu câteva pene ce atârnav într-o parte, prinse cu o imensă și strălucitoare piatră prețioasă. Câțiva gentilomi minunat îmbrăcați stăteau în preajma lui — cu siguranță slujitorii săi. Oh! era un prinț, un prinț adevărat, un prinț în carne și oase, fără nicio îndoială; și iată că cea mai scumpă dorință a sârmanului băiat fusese, în sfârșit, împlinită.

De bucurie, lui Tom i se tăie răsuflarea, iar ochii i se măriră de mirare și încântare. În aceeași clipă, uită de tot și nu mai avu decât o singură dorință: să se apropie de prinț și să-l vadă cât mai bine. Înainte să-și dea seama ce face, își lipi fața de zăbrelele porții. În clipa următoare, unul dintre soldați îl trase înapoi cu putere și-l împinse, aruncându-l în mijlocul mulțimii de gură-cască. Îi spuse:

— Ai grijă cum te porți, cerșetorul!

Mulțimea râse și-l ocări; dar tânărul prinț se repezi la poartă, roșu la față, cu ochii strălucind de indignare, și strigă:

— Cum îndrăznești să te porți așa cu un biet băiat? Cum îndrăznești să-l nedreptățești pe cel mai umil supus al tatălui meu, regele? Deschide imediat poarta și lasă-l să intre!

Ar fi trebuit să vedeți în acea clipă cum toți oamenii aceia nestatornici își aruncară în aer pălăriile și începură să ovaționeze și să strige:

— Trăiască prințul de Wales!

Soldații dădură onorul cu halebardele, deschiseră porțile și dădură din nou onorul, pe când micul prinț al sărăciei intra, cu zdrențele-i fluturând, ca să dea mâna cu prințul nemărginitei bogății.

Eduard Tudor spuse:

— Pari obosit și infometat. S-au purtat urât cu tine. Vino cu mine!
O jumătate de duzină de gentilomi se repezără — fără să știe ce să facă; cu siguranță, să se amestece fără rost. Dar fură înlăturați cu un gest regal și rămaseră nemișcați, ca niște statui. Eduard îl duse pe Tom într-o încăpere luxoasă din palat, căreia îi spunea cabinetul său. La porunca lui, fură aduse mâncăruri de care Tom auzise doar din cărți. Prințul, cu delicatețe și educație princiară, îndepărtă slujitorii, pentru ca umilul său oaspete să nu se simtă stânjenit de prezența lor. Apoi se așeză alături și, în vreme ce Tom mânca, începu să-i pună întrebări.

— Care ți-e numele, băiete?

— Tom Canty, cu voia Înălțimii Voastre.

— E un nume ciudat. Unde locuiești?

— În oraș, cu voia Înălțimii Voastre. În Curtea Gunoaielor, lângă Pudding Lane.

— Curtea Gunoaielor! Încă un nume ciudat, zău așa. Ai părinți?

— Părinți am, Înălțimea Voastră, o bunică pe care n-o iubesc deloc — să mă ierte Cel de Sus, dacă e vreun păcat în vorbele mele — și două surori gemene, Nan și Bet.

— Atunci înțeleg că bunica ta nu e prea bună cu tine.

— Cu nimeni nu e, cu voia Înălțimii Voastre. Are un suflet nemernic și face numai rele în fiecare zi.

— Se poartă urât cu tine?



— Uneori își mai stăpânește mâna, când doarme sau când e prea turtită de băutură; dar când i se limpezește din nou mintea, își scoate părleala cu o bătaie zdravănă.

Ochii prințului scăpărară de furie și strigă:

— Cum? Te bate?

— Oh, chiar așa, da, cu voia Înălțimii Voastre.

— *Te bate!* Dar ești așa de mic și de plâpând. Ascultă-mă, înainte de căderea nopții va fi aruncată în Turn. Tatăl meu, regele...

— Dar uități, Înălțimea Voastră, de condiția ei umilă. Turnul este numai pentru cei nobili.

— E adevărat. Nu m-am gândit la asta. O să chibzuiesc ce pedeapsă să-i dau. Tatăl tău e bun cu tine?

— Nu mai bun decât bunica, Înălțimea Voastră.

— Pesemne că toți tații sunt la fel. Nici al meu nu are o fire prea blândă. Lovește cu o mână grea, dar pe mine totuși mă cruță; ca să spun însă adevărul, nu mă cruță întotdeauna cu vorba. Cum se poartă mama ta cu tine?

— Oh, ea e bună, Înălțimea Voastră, și nu-mi aduce nici supărare și nici durere. Iar Nan și Bet sunt ca ea.

— Și câți ani au?

— Cincisprezece, cu voia Înălțimii Voastre.

— Lady Elizabeth¹, sora mea, are paisprezece, iar lady Jane Grey, vara mea, are aceeași vârstă ca și mine, și e drăguță și grațioasă, dar sora mea lady Mary², cu fața ei posomorâtă și... Ascultă, și surorile tale le interzic slujitorilor să zâmbească, pentru ca nu cumva păcatul să le distrugă sufletul?

— Ele? Oh, credeți, Înălțimea Voastră, că au slujitori?

— Și mă rog, de ce nu? Cine le ajută să-și scoată hainele seara? Cine le gătește dimineața?

— Nimeni, Înălțimea Voastră. Cum? Să-și scoată straiul și să doarmă fără el, precum animalele?

— Straiul? N-au decât unul?

¹ Este vorba de viitoarea regină Elisabeta I (1558–1603) (n. tr.).

² Viitoarea regină Maria I Tudor (1553–1558) (n. tr.).

— Tăcere! A fost o faptă crudă și rușinoasă! strigă micul prinț, lovind podeaua cu piciorul său desculț. Dacă regele... Nu te mișca de aici până ce nu mă întorc! Îți poruncesc!

În clipa următoare, luă de pe masă un obiect de importanță națională și-l ascunse, apoi ieși pe ușă, alergând prin palat în zdrențele sale care fluturau ca un steag, roșu la față și cu ochi scânteietori. Când ajunse la poarta cea mare, apucă zăbrelele și încercă să le scuture, strigând:

— Deschideți! Trageți zăvoarele!

Soldatul care îl îmbrâncise pe Tom se supuse imediat; iar când prințul țâșni pe sub portal, fierbând de mânie regală, soldatul îi trase peste ureche o palmă zdravănă, care îl trimise, de-a dura, în drum și-i spuse:

— Asta, pui de cerșetor, e pentru dojana pe care am încasat-o de la Înălțimea Sa!

Mulțimea izbucni în hohote de râs. Prințul se ridică din noroi și se repezi furios la soldat, strigând:

— Eu sunt prințul de Wales și persoana mea e sacră; iar tu vei atârna în ștreang pentru că ai îndrăznit să mă atingi.

Soldatul îi dădu onorul cu halebarda și-i spuse batjocoritor:

— O salut pe sacra voastră Înălțime! Apoi adăugă mânios: Hai, întinde-o, lepădătură smintită!

Mulțimea batjocoritoare se strânse în jurul bietului prinț, îl îmbrânci și-l înghionti, până departe pe drum, huiduindu-l și strigând:

— Faceți loc pentru Alteța Sa regală! Faceți loc pentru prințul de Wales!

IV. ÎNCEP NECAZURILE PRINȚULUI

După ore întregi de hărțuire stăruitoare, micul prinț a fost, în cele din urmă, părăsit de mulțime și lăsat în pace. Cât timp fusese în stare să spumege împotriva gloatei, să o amenințe ca un rege și să dea, cu o atitudine princiară, porunci de care toți puteau râde în voie, fusese distractiv; dar când oboseala îl sili să tacă, nu a mai fost de folos celor

care-l chinuieră și ei plecară să se amuze în altă parte. Acum prințul se uită în jur, dar nu-și dădu seama unde se afla. Era între zidurile Londrei — asta era tot ce știa. Merse înainte, fără țintă, și curând casele se răriră, iar trecătorii deveniră din ce în ce mai puțini.

Își spală picioarele sângerânde în pâraul ce curgea pe unde astăzi se găsește strada Farringdon; se odihni puțin, apoi își continuă drumul și, în scurt timp, ajunse într-un loc larg, cu doar câteva căsuțe risipite ici și colo și o biserică enormă, pe care o recunosc. Era înconjurată de schele și muncitorii roiau în jurul ei, căci tocmai era în reparație capitală. Prințul prinse imediat curaj, simțind că acum necazurile i se sfârșiseră, și-și spuse: „E vechea biserică a franciscanilor, pe care tatăl meu, regele, a luat-o de la călugări și a dăruit-o drept adăpost pe vecie copiilor săraci și părăsiți, rebotezând-o Locașul lui Hristos. Bucuros îl vor sluji pe fiul celui care a fost atât de generos cu ei, cu atât mai mult cu cât fiul acestuia este el însuși la fel de sărac și de părăsit ca și cei ce sunt azi adăpostiți aici sau vor fi de-acum înainte.”

Curând se trezi în mijlocul unei mulțimi de băieți care se fugăreau, săreau, alergau după o minge, jucau capra sau se distrau în alte feluri, foarte zgomotos. Erau toți îmbrăcați aidoma, în acele straie întâlnite printre slujitori și ucenici — adică fiecare avea pe creștet o tichie neagră, turtită, de mărimea unei farfurioare, care, având dimensiuni atât de reduse, nu-i era de folos nici ca acoperământ, nici ca podoabă; de sub ea, părul cădea, fără cărare, până la mijlocul frunții și era tăiat rotund în jurul capului; la gât avea un guler preoțesc și purta o haină albastră, strânsă pe trup, lungă până la genunchi sau chiar peste, cu mâneci largi, un brâu lat, roșu, ciorapi de un galben strălucitor, prinși cu jartiere deasupra genunchilor, și pantofi cu tocul jos, cu catarama mari de metal. Una peste alta, erau niște veșminte destul de urâte.

Băieții se opriră din joacă și se adunară în jurul prințului, care li se adresă cu o demnitate firească:

— Bunii mei băieți, spuneți învățătorului vostru că Eduard, prinț de Wales, vrea să-i vorbească.

Aceste cuvinte fură primite cu un strigăt puternic și un flăcău solid exclamă: